

KAPITOLA 1

Olbránek až dosud netušil, co je to pláč. Neproléval slzy, ani když zemřela matka Gunhilda. Tehdy byl malý a jediné, s čím se mu vzpomínka na ni spojovala, byl kyselý pach piva, který z ní vždycky cítil. Svého legitimního otce Olbrama nenáviděl, a pokud by se jemu něco stalo, rozhodně by netruchlil. Snad jedinkrát v životě cítil dojetí, to když zemřel jeho opatrovník Mikuláš z Pístného. Toho rád měl a obdivoval ho jako rytíře. S ním se cítil v bezpečí a spokojený. To se stalo před pěti lety. V devatenácti letech vám může připadat, jako by to bylo dávno. Olbránek neplakal, ani když ho opustila jeho nevlastní sestra Barborka, kterou miloval. Jeho srdce se zatvrdilo.

Slzy měl v očích až teď. To když krácel za vozem, na němž leželo tělo mrtvého Jana Žižky. Nebyl sám. Na drsných tvářích bojovníků, ošlehaných větrem a sluncem, se zračil smutek. Ale ještě více zoufalství. Jan Žižka byl přísný, někteří příslušníci houfce ještě teď cítili na zádech bolestivé rány bičem, když je nechal potrestat. Navzdory tomu měli svého hejtmana rádi.

Nebyla to sympatie, jakou chová muž k ženě nebo přítel k příteli nad džbánkem piva v šenku, byla to důvěra. Pokud Žižka nařídil, aby postavili vozy k cestě u potoka, nikdo nepochyboval, že to je nejlepší místo. A vždycky zvítězili. Vojáka nepovznášelo nic tolik jako jistota, že zvítězí i příště. Jenže Žižkova mrtvola ležela na voze a všichni se obávali toho, co je teď čeká.

Protože se na hejtmanově noze objevila černá hlíza, báli se někteří, zda neměl mor. Proto se pohřeb odbyl rychle. O to déle se však pohřbu hovořilo na shromáždění obce. Dokud Žižka žil, jeho podhejtman se choval skromně, slepý vojevůdce nesnášel nic tolik jako odpor.

Potíže mu raději nedělal ani kněz Ambrož, který kdysi s houfcem věrných dobyl Hradec Králové a založil obec východočeských orebitů.

Jenže teď bylo všechno jinak. Těch, kteří se domnívali, že mohou Jana Žižku nahradit, postávalo ve shromážděných houfech polního vojska hodně. I když přítomní tušili, že nikdo z nich Žižkou nikdy nebude, hovořili, jako by jen oni mohli úspěšně pokračovat v jeho boji. Místo vrchního hejtmana ozbrojených houfců bylo lákavé. Rytíři se předháněli ve slibech. Každý vykládal, co dokáže, pokud vojsko povede právě on. O místo hejtmana usiloval i kněz Ambrož. Zásluhy měl přece nesporné a v jejich boji šlo především o kalich. Kdo jiný by měl nad takovým posláním bdít než kazatel? Na Táboře to přece bylo stejné.

„Truchlím stejně jako vy všichni,“ hřímal Jan Roháč z Dubé. „Proto si už neříkám orebita, ale sirotek, neboť odešel muž, kterého jsem považoval za svého otce.“ Většina přihlížejících bojovníků souhlasně pokyvovala hlavami. Pak několik z nich začalo volat, že i oni se cítí být sirotky.

Sněm se protáhl, ale bojovníci nakonec dospěli k dohodě. Z orebitů se stali sirotci a ten, kdo tenhle nápad přinesl, si zaslouží stát v čele houfců. Tím mužem byl Jan Roháč z Dubé. Slib poslušnosti mu složil i Olbránek. Nebyl si sice jistý, zda právě tenhle rytíř je tím nejvhodnějším, kdo by se měl povinností vrchního hejtmana ujmout, ale to nebylo v tuto chvíli podstatné. On sám by v čele vojska viděl raději Kuneše z Bělovic, který byl podle jeho názoru mnohem lepší voják. Tvrdý a nesmlouvavý. Přesně takový chtěl být vůči svým nepřátelům i Olbránek. Nad hrobem Jana Žižky přísahal, že jeho mečem zemrou desítky stoupenců římského papeže. A také těch ka-lišníků, kteří nebudou kráčet správnou cestou, ale budou ve víře kolísat, neboť zrada je zradou, ať jde o přítele či bratra.

Oldřich z Rožmberka nebyl v Krumlově skoro celý rok. Jednal s nejvýznamnějšími šlechtici, jak uklidnit situaci v zemi, snažil se